Číslo 28

DETAŠÁK

Duben 2018

Gymnázium Chodovická
Detašované pracoviště
Vybíralova 964/8

Úvodník

Milí čtenáři,

vítejte u nového čísla Detašáku! Přinášíme vám ho tentokrát o něco dříve, protože, ač se to možná nezdá, se stalo plno zajímavých událostí. Toto vydání jsme příležitostně pojali poněkud netradičně a najdete v něm více politiky než obvykle. Doufáme, že vás to obohatí a toto osvěžení oceníte. Číslo je také plnější, zkrátka toho pro vás máme opravdu hodně.

Jako hlavní článek vám předkládáme naše zamyšlení o přístupu dospěláků k nám, mladým (budoucím) voličům, zprávu z návštěvy simulace soudního jednání a malý ohled za studentskou stávkou, která měla vcelku velkou účast. Skvělé. Též vás vyvedeme z případné nudy naším Kulturním průvodcem studenta a vylíčíme (nejen) naše chuťově slastné a hlavně zelené zážitky z Bruselu, z tamního nádraží i odjinud. Otevíráme pro vás také dvě nové rubriky – Hezky studentsky a Podivnosti internetu. Hezky studentsky si tentokrát za studentsky přijatelné ceny uděláme originální výlet – pojedeme do Budapešti – a v Podivnostech internetu si povíme něco o nebezpečích v kyberprostoru, které můžou potkat i vás. V rubrice Naše tvorba vám ukážeme ty nejpovedenější kaligramy vytvořené třídou 4.B.

Doufáme, že si čtení Detašáku opět užijete a radostně vstoupíte do (snad už konečně) přicházejícího jara.

Jménem redakce Detašáku

Yvetta Hynčicová, šéfredaktorka

Obsah

Zprávy v různých podobách 4
Hlavní článek: Generace Z a politika 9
Reportáž z Bruselu: 10
Anketa 13
Hezky studentsky 14
Kulturní průvodce studenta 16
Podivnosti internetu 18
Historické ohledy 20
Z naší tvorby 22
Co nás čeká 23
Závěrem 23
Elita národa 24

Zprávy v různých podobách

Sexta B u soudu

V 1. pololetí byl u nás projekt zvaný Street Law. V rámci tohoto projektu k nám jednou týdně na hodiny ZSV chodili studenti Právnické fakulty UK a něco nás naučili o právu závazkovém. Musím říct, že docela dost jsme si z toho zapamatovali.

Na konci projektu nás pozvali k sobě na Právnickou fakultu, kde měla proběhnout simulace soudního řízení. Jednalo se o rozvod Švecových. Oba, pan i paní Švecovi, byli zpočátku v manželství spokojení, i když se občas potýkali s různými drobnými potížemi, které se objevovaly i před uzavřením manželství. Mysleli si, že tyto potíže se vyřeší. Jenže neshody začaly narůstat. Pan Švec vnímal nesrovnalosti ve finančních záležitostech, nelíbila se mu ale i povaha paní Švecové, která podle jeho slov bývala někdy panovačná a chtěla si prosadit jen to svoje, aniž by se zajímala o názory svého muže. Paní Švecová se kromě toho potýkala s nadváhou a podstoupila bandáž žaludku. Jenže tento zákrok se nepovedl a paní Švecová zůstala závislá na pomoci druhé osoby. Musela pobýt nějakou dobu v nemocnici. Poté byla propuštěna domů z nemocnice, ale zanedlouho se pan Švec odstěhoval k jiné ženě, s níž vedl mimomanželský vztah. Zároveň podal žádost o rozvod, s čímž paní Švecová samozřejmě nesouhlasila, protože manželství bylo podle ní bezproblémové a vůbec nechápala, proč se její muž tak rozhodl.

Ve třídě byli vybráni soudci, právní zástupci muže i ženy, pan Švec a svědci obou stran. Paní Švecová se k soudu dostavit nemohla, což je škoda.

Nakonec přišel den, kdy se mělo soudní řízení odehrát. Popravdě jsem se těšil, jelikož jsem nikdy u žádného soudu nebyl, a zajímalo mě, jak to vypadá, i když to byla jen simulace. Byl konec února a zrovna byly mrazy, které nikdo nečekal, takže čekání nebylo moc příjemné. Raději jsme šli dovnitř. Když jsme přišli, byli jsme přivítáni studenty fakulty a poté nás odvedli do jejich soudní síně. Účastníci dostali hábity a poté jim studenti předali instrukce. Všichni jsme se usadili a soudní řízení mohlo začít.

Na začátku byly občanské průkazy účastníků předány soudcům ke kontrole. Poté začal muž vypovídat, po něm přicházeli na řadu svědci obou stran. Každému z nich bylo vysvětleno, aby mluvil pravdu a nedopouštěl se křivé výpovědi. Vše probíhalo hladce. Jenže najednou se ozval jakýsi zvuk a soudce se zeptal, jestli se děje něco nekalého. Tajný agent po zemi poslal straně ženy důležité dokumenty. Justiční stráž si toho všimla a předala soudci poslané papíry. To ujistilo soudce, že se opravdu stalo něco nekalého. Tajnému agentovi byla udělena pořádková pokuta ve výši 20 000,- Kč a zároveň byl vykázán ze síně. Zanedlouho soudní řízení skončilo a bylo rozhodnuto, že se manželství rozvádí.

Tato simulace se mi opravdu líbila, ocenili ji i samotní studenti. Účastníci se chovali zkušeně, i když to byl jejich první soud. Každý odvedl dobrou práci. Bylo by fajn, kdybychom ještě někdy šli na nějakou simulaci soudního řízení. Nebo na nějaké opravdové.

David Boxan

Exkurze do Muzea komunismu

Na konci února navštívila třída septima B Muzeum komunismu. Samotné muzeum se nachází poblíž náměstí Republiky. Měli jsme sraz v 9:15 na nástupišti stanice Náměstí Republiky a akce měla trvat zhruba do 13 hodin. Na programu byla po exkurzi v muzeu ještě návštěva Památníku obětí Heydrichiády.

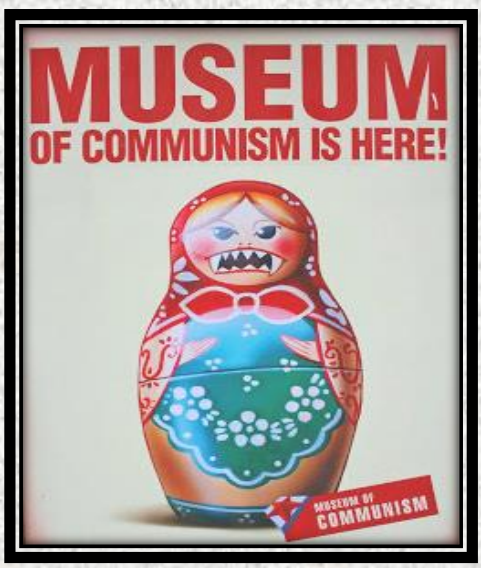

Hned u vstupu do výstavních prostor na nás důstojně shlížela busta našeho prvního prezidenta Tomáše Garrigue Masaryka. Co se týče uměleckého ztvárnění samotné busty, shodly jsme se s kamarádkami, že patří mezi méně povedené. To Masarykova socha na náměstí v Poděbradech je mnohem věrohodnějším zobrazením. Dále jsme v Muzeu komunismu viděli několik bust a sošek Klementa Gottwalda a Vladimira Iljiče Lenina umístěných ve vitríně mezi knihami oslavujícími komunistickou ideologii. To nás trochu vyděsilo, ale pro dokreslení atmosféry to splnilo svůj účel. Celá expozice zahrnovala zejména panely s textem, které jsem já osobně přečetla téměř všechny. Bohužel musím podotknout, že jde o vcelku neefektivní způsob podání informací, protože textu bylo tolik, že jsem si neodnesla nové informace o totalitní éře naší země v takovém množství, v jakém bych si přála. Dalším doplňkem pro zpestření holého, i když zajímavého, textu byla replika typického komunistického pokojíčku, školní třídy a šibenice, na které se popravovali političtí vězni jako například Milada Horáková či generál Heliodor Píka. Hned vedle šibenice byl model státní hranice s ostnatým drátem.

Na stěnách ve velkém sálu visely obrazy oslavující socialistického člověka a společnost namalovány stylem typickým pro komunistickou éru – socialistickým realismem. Z mého pohledu jde o velice kýčovitý výtvarný styl. Nahoře nad replikou třídy byla kavárnička s obchodem se suvenýry, kde mě zaujaly bločky s maskoty Muzea komunismu – kousající matrjoškou a medvídkem z letní olympiády v Moskvě 1980, který se sladce usmívá a na rameni má samopal.

Po skončení návštěvy Muzea komunismu jsme se odebrali do Kostela sv. Cyrila a Metoděje v Resslově ulici, kde se nachází Památník obětí Heydrichiády. Tam jsme zhlédli film o atentátu na Říšského protektora Reinharda Heydricha. Dokument nám připomněl souvislosti operace Anthropoid. Poté jsme sestoupili dolů do krypty, kde jsou umístěny busty všech chrabrých parašutistů, abychom jim věnovali tichou vzpomínku za jejich odvahu a hrdinství. Nahoře v hlavní místnosti, kde se nachází menší muzeum zasvěcené operaci Anthropoid, jsme měli možnost si přečíst další textové panely, které jsem už ale neměla sílu číst, proto plánuji se do Památníku obětí Heydrichiády někdy vrátit a dokončit svou prohlídku se vším všudy.

Yvetta Hynčicová

Stávka na GymnChod

#VyjdiVen

Linda Fribertová ze sexty B si vzala na starost organizaci akce a také čtení textu před naším gymnáziem. Ve svém projevu zmiňovala hlavní důvod stávky, a to protest proti prezidentovi České republiky, premiérovi České republiky a Parlamentu České republiky. Po výstižném proslovu uvádějícím do problematiky následovalo podepsání petice, souhlasu s řečenými věcmi. Lidé podepisovali, ani nevěděli co a během mžiku se odebírali rychle na oběd. Z mého pohledu stávka měla pozitivní vliv, ale dost osob nebylo dostatečně s problematikou seznámeno. Spoustu lidí nevědělo, co tam venku vlastně dělají.

DaKa

Z pohledu studenta

Stávka? Jedna hodina ve škole volná? Jdeme! Takhle nějak v očích některých mladších i starších studentů vypadalo shromáždění ve čtvrtek v poledne před budovou školy. Proč jsme se ale vlastně všichni 15. 3. 2018 sešli ve dvanáct hodin před naší školou? Díky chaosu a hluku, který venku probíhal, to možná ani spousta spolužáků nezaznamenala.

DaKa

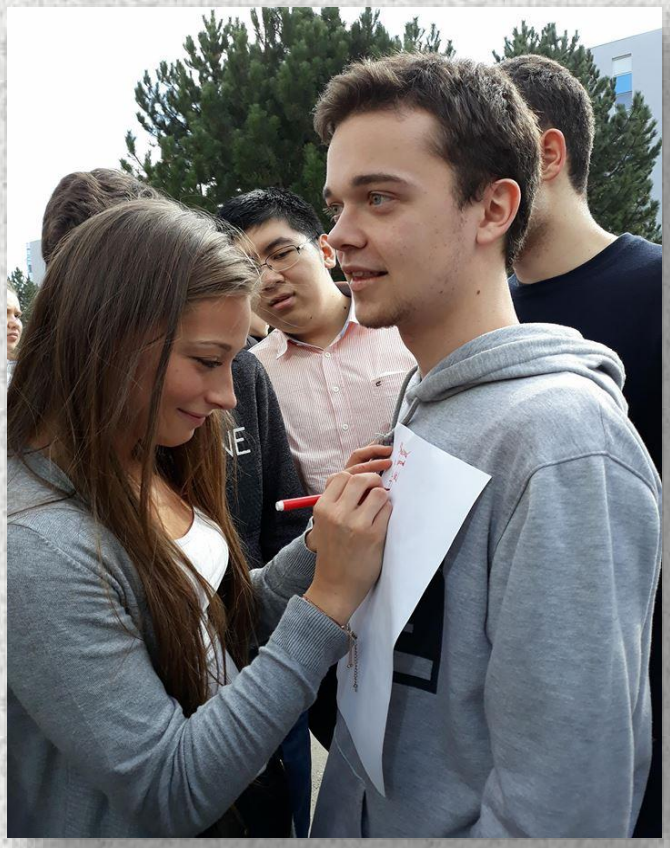

Z pohledu organizátorky

Sama jsem již nějakou dobu velmi politicky angažovaná. A jsem smutná, že většina lidí na naší škole není. Jsem proto ráda za každou příležitost, kdy studenty alespoň trošku zaktivizovat. V pondělí jsem přemýšlela, že bychom se mohli připojit k ostatním mnoha školám, které stávku organizují, avšak byla jsem ohledně toho nejistá. V úterý jsem ale dostala impulz a podporu od mnoha učitelů, kteří byli pro stávku. Společně s Tomášem Jeřábkem, Davidem Vítkem a Tomášem Dvořákem jsme požádali vedení o svolení, k čemuž došlo. Narychlo jsem se pokusila o propagaci na Facebooku prostřednictvím události a spojila se s ústředními organizátory akce. Moc mě těší, že vyšlo ven tolik studentů. Méně už však to, že mnohdy ani nevěděli, proč vlastně vycházejí.

Linda Fribertová

Emotivní odchod studenta septimy B

Poslední den před Velikonocemi přišel do naší školy naposledy jako žák Dan Kryslička ze septimy B. Přechází na jinou školu, protože, jak sám naší třídě řekl ve svém velmi emotivním projevu, nechce plýtvat drahocennými sekundami svého života pro něj přehršlí úkolů a chce se někam ve svém životě posunout. Jeho řeč před třídou byla také motivační – radil nám, ať se snažíme více dělat to, co nás skutečně baví, a ať si jdeme za svými sny. Měl pravdu, když říkal, že velice důležité v životě je vybrat si zaměstnání, které nás bude naplňovat a zároveň nás uživí. Alespoň já to tak vidím také.

I nadále zůstane součástí naší třídy, nechce s námi přerušit styky. Bude s námi navštěvovat školní akce a účastnit se alespoň zčásti dění ve třídě. Změna školy je velké rozhodnutí, které jsem já sama absolvovala ve svém životě již víckrát. Chce to hodně odhodlání a odvahy, a proto já všechny takto odvážné lidi obdivuji, jelikož jen nesedí v koutě a nemrmlají, ale konají změny ve svém životě.

Já mu tedy za všechny spolužáky přeji, ať se posune tím správným směrem a splní si svá přání.

Yvetta Hynčicová

Hlavní článek: Generace Z a politika

Za necelé čtyři měsíce oslavím osmnáctiny. Dospělá si rozhodně nepřipadám, ale čím víc se blíží to osudné datum, tím víc přemýšlím, co to s sebou vlastně všechno přináší. První mě rozhodně napadá zodpovědnost. A jednou z jejích forem je určitě možnost volit a jinak vyjadřovat svůj politický názor. Přitom spojení ,,mladí a politika" poslední dobou není společností bráno zrovna kladně. Slyším to všude: ,,Vy si to nedokážete představit." ,,Jste hrozně zmanipulovaní těmi vašimi internety." ,,Ty mladé dneska politika vůbec nezajímá." ,,Děkujme Bohu, že politiku neovlivňují ti dnešní patnáctiletí." Ve finále to zní tak, že všechno je špatně. Ignorovat politické dění je nesprávné, ale nějak se k němu vyjadřovat nakonec taky. Nejsmutnější mi ale přijde fakt, že ti samí lidé, co před třiceti lety vyběhli ven a byli součástí Sametové revoluce, která ukončila čtyřicetiletou nadvládu komunistů, nám dnes říkají, ať my to samé neděláme. Má nám být asi jedno, že teď budou vládnout trestně stíhaní lidé, xenofobové, a že člověk, který nás má především reprezentovat, málokdy pronese větu, aniž by někoho urazil. Je to skoro absurdní. Kdyby se u vás doma nebo ve škole objevil někdo takový, určitě byste z toho radost neměli a nechtěli byste, aby vás někdo takový zastupoval nebo o vás rozhodoval. Ale ve vládě to asi nevadí. Tento přístup mi rozhodně nepřijde správný. Jedno je totiž jisté. Všichni stárneme, a ti, kteří nás teď za to, co děláme, odsuzují a kritizují, se musí smířit s faktem, že do pár let budeme mít stejně velké právo volit jako oni. (Pokud bude všeobecné volební právo do té doby vůbec zachováno, že.) A co víc, my budeme platit na důchody, my budeme ti, co politiku jednoho dne třeba také ovlivní. Nesnažím se tvrdit, že by teď všechno mělo být podle nás. To vůbec ne. Byla bych jen ráda, kdyby se nám místo kritiky dostalo prostoru k utváření si svého názoru. Kdyby nám všichni ti, co nás častují výše zmíněnými větami, místo nich vysvětlili, v čem je tedy ten náš názor tak hrozně špatný a co konkrétně děláme chybně. Je pak už jen na nás, jak si to přebereme a jak moc si ten svůj názor necháme vymluvit. Přeci jenom dospělí jsou tu déle a mají více zkušeností, ale řekla bych, že i oni se od nás mohou něco přiučit. A rozhodně bych nikoho mladšího nepodceňovala, znám mnoho lidí mladších než já, a přitom se chovají mnohem dospěleji.

Ale jak se říká, každá mince má dvě strany. Čím více kuriózní věc prohlásí nebo udělá někdo z politiků, tím více lidí se o ní pak zajímá. To může být i výhodou. Daná událost se následně stává takovou ,,hollywoodskou" hvězdou a dostane se do podvědomí ve větší míře. A to nejen v naší malé středoevropské zemičce, ale třeba i v zahraničí. A pokud je ta věc hodně kuriózní, tak člověka třeba i pobaví.

Na závěr bych ráda dodala, že rozhodně nemá cenu se kvůli politice s někým hádat. Možná se nám někdy zdá, že těch ,,záporáků" je v ní jen pár, ale typuji, že opak bude pravdou. Kombinace moci a peněz totiž dělá s lidmi divy a předpokládám, že v té mé generaci, kterou tu celou dobu obhajuji, se ,,ti špatní" také najdou. Lidé jsou totiž už od počátku historie stejní. Chamtivce a kruté zloděje najdeme i v Bibli nebo řeckých bájích. A to jsou starší než tisíc let…

HoRacek

Reportáž z Bruselu:

Zelený aktivismus a hlavní město Evropy

Jestli mě něco na cestě do Bruselu zaujalo, tak to byla cesta nočním vlakem. Usínání vedle okna, za jehož sklem se vám skýtá pohled na ubíhající rakouskou krajinu, je vskutku emoční zážitek. Jízda nočním vlakem je jednou z těch věcí, kterou byste měli zažít, než zemřete. Z Prahy do Bruselu se dostanete přímou linkou vlakem za deset hodin. My jsme jeli okolo dvaceti. Z Prahy do Vídně, z Vídně nočním vlakem do Kolína nad Rýnem, a z Kolína dvě hodiny do Bruselu. Rakouské dráhy jsou jedny z posledních v Evropě, které se tradici nočních vlaků nesnaží omezit, ba naopak ještě navýšit.

Po příjezdu na nádraží Bruxelles – Midi potkávám členy armády držící zbraně. Ačkoliv má toto opatření směřovat k pocitu bezpečí, vyvolává to ve mně pocit přesně opačný. Nejde jen o to, že koncept zbraní neuznávám, ale prostě o ten primární pocit, že stačí jen krátký pohyb vertikálním směrem, odjištění a zmáčknutí spouště, aby váš život navždy skončil. Mým záměrem však rozhodně není vás zastrašovat, a proto se posunu časově i příběhově dále. Kromě vojáků člověk na bruselském nádraží narazí i na veganský kebab, na který se ihned vrhám. Terminál však nepřijmul mou kreditní kartu, takže se už skoro můj sen o veganském ráji rozplynul. Neujdu ani pět kroků a pán stojící ve frontě za mnou se nabídne, že mi kebab koupí. Zní to jako obyčejný dobrý skutek, nicméně pro mě znamenal mnohem víc. Hlad tísnil můj žaludek stejně jako mou duši. Ve spojení s frustrací z mé finanční negramotnosti jsem v tom momentě uctívala toho pána jako boha. Později, při cestě na hotel jsem se neubránila pár slzám dojetí.

Že mám Brusel ráda, vám už dle mého barvitého vyprávění pravděpodobně došlo. Ale co mě vedlo vydat se do města vaflí, hranolek a Evropské unie? Toho, kdo alespoň trochu zná mé aktivity či občas scrollne můj facebook, asi moc nepřekvapí, když řeknu možnost C. Jela jsem na školení mladých zelených evropských aktivistů – EGAT (European green activist training). Slovo aktivista už tak mívá dosti negativní konotace. Ve spojení s přídavným jménem „zelený“ už teprve nabírá divoké kontury. Nu což, překročím tuto možnou čtenářovu blokádu bez povšimnutí a pokračuji ve vyprávění. Ještě vám však vysvětlím, co to vlastně znamená být „zelený“. Zelená politika se nezabývá pouze ekologickými tématy, nýbrž širokým, troufnu si říci celou škálou politických témat. Věnuje se jak sociálním a ekonomickým nerovnostem, tak třeba vývozu zbraní do nedemokratických režimů, ale třeba i migrací. Pilíře zelené politiky sestávají z podpory demokracie, participativních občanů a solidární společnosti. Jsem si vědoma toho, že můžete být dosti zmatení. Vrátím se tedy retrospektivně zpátky do minulosti, konkrétně do září 2017, kdy můj oblíbený politický aktivista Jakub Čech sdílel na svém facebooku akci, která se nazývá Akumulátor (jako že jsme evropské baterky, hahaha). Akumulátor poskytuje mladým aktivním lidem být ještě aktivnější. Formou několika víkendových setkání se účastník dozvídá, jak ještě lépe a efektivněji ovlivňovat veřejný prostor, a samozřejmě se setká a sblíží s mnoha podobně smýšlejícími lidmi, díky kterým se ještě více posune. V celé skupince dvaceti lidí pak v březnu jedete do Bruselu, kde se na již zmiňovaném školení setkáte s aktivisty z Maďarska, Malty, Finska a Chorvatska.

Program začal již v pondělí večer po příjezdu všech účastníků. Finská delegace byla na cestě tři dny, jen aby nemusela letět letadlem. I když jeli dlouho a několika možnými dopravními prostředky, vytvořili menší uhlíkovou stopu, než kdyby letěli letadlem. Tomu se říká ekologická odpovědnost! Seznámili jsme se, jak jen to počet sta lidí umožňoval. V úterý ráno, ještě před programem, jsem se vydala na běh, abych trošku poznala Brusel. Potvrdila se má domněnka. Předměstí Bruselu je mnohem příjemnější částí města nežli samotné centrum. Ještě takový detail. Dvěma úředními jazyky Belgie jsou nizozemština a francouzština. Na první pohled se jedná o velice nepraktický a schizofrenní luxus. Když se však člověk hlouběji zamyslí, ta diverzita, kterou jeden stát poskytuje, působí nakonec krásně.

Po vydatné snídani následoval vyčerpávající den plný přednášek a workshopů. Vyčerpávající, nýbrž velice inspirativní. Nejvíce bych vyzdvihla workshop o občanském lobbyingu. Člověk si ani neuvědomuje, jaké možnosti (nejen) na evropské úrovni má. Věděli jste například, že můžete sestavit celoevropskou petici, a když splní kritéria, Evropská komise se tím tématem musí zabývat? Nazývá se to Evropská občanská iniciativa (EOI), právo zavedené Lisabonskou smlouvou z roku 2007. Mezi kritéria patří sesbírání alespoň jednoho milionu podpisů v minimálně čtvrtině evropských zemí (tj. momentálně 7). Fun fact: V posledních volbách do Evropského parlamentu v roce 2014 byla volební účast v Česku 19 %. Dále mě velice zaujala přednáška o obchodu se zbraněmi. Člověk se občas už musí jen smát, když vidí, kolik zemí porušuje různá nařízení a zákony, a vyvážejí zbraně do rizikových oblastí (Česko není výjimkou). Jsou to věci, o které bychom se dle mého názoru měli zajímat všichni. Nikomu přeci nejsou lhostejné tisíce a miliony nevinných obětí.

Ve středu jsme absolvovali návštěvu Evropského parlamentu, kde jsme se setkali s některými vysokými představiteli evropské Frakce Zelených. Nebylo to tak interaktivní a přínosné, jak jsem očekávala, nicméně například přednáška o evropské migrační politice byla poměrně zajímavá. Navštívili jsme i takzvané „hemicycle“, kde probíhají jednání celého parlamentu. Nejzajímavější na tom asi bylo, že se v této místnosti nacházejí kabinky pro překladatele. Každý evropský jazyk má svoji kabinku a překladatele. Umožňuje to europoslancům účastnit se debaty i bez znalosti anglického či jiného jazyka.

Zdaleka nejinspirativnějším dnem se stal předposlední den, tedy čtvrtek, kdy jsme se bavili se ženami z organizací zabývajících se nerovnostmi mezi muži a ženami. Celou debatou proudila silná pozitivní energie. Dotkli jsme se mnoha témat, nemá smysl tedy jedno z tolik ožehavých témat načínat. Nicméně debata se týkala distribuce rolí a povinností žen a mužů, genderových očekávání a sociálních konstruktů. Společnost je stále silně patriarchizovaná.

Ve čtvrtek odpoledne jsem měla možnost podívat se na demonstraci za práva žen, jelikož byl zrovna Mezinárodní den žen. V pátek jsme procházeli město a večer odlétali zpět do Prahy. Ano, přesně tak. Odlétali. Naše ekologická srdéčka to sice zabolelo, ale zvládli jsme to.

Třešničkou na dortu bylo to, že jsem se celou cestu letadlem bavila s přísedícím Belgičanem a s nadšením mu sdělovala své dojmy z celého výletu. Já se rozhodně pokusím přispět světu. Co ty?

Linda Fribertová

europarl.eu
europarl.eu
europarl.eu

Anketa

Formálně či neformálně?

Začal nový rok a s ním společně přišly nějaké novinky, mimo jiné i formální a neformální den. Pokud naši školu nenavštěvujete, tak vám tyto pojmy nic neřeknou, pokud jste však studenty gymnázia Chodovická, určitě si tyto dny budete pamatovat, ať už pozitivně či negativně.

Vše začalo 23. února. V tento den se do školy hrnuly proudy osob v teplácích, županech, pyžamech… prostě ve všem možném a jak se říká: „Fantazii se meze nekladou.“ Začal totiž neformální den. Ze školního rozhlasu se během přestávek ozývaly populární písničky a každou chvíli bylo možné pozorovat někoho, jak se svým rovněž neformálně oblečeným kamarádem fotí nějaké to selfie.

Celá škola se přesně o měsíc později zcela změnila. 23. března byl v plánu naopak den formální. Cílem bylo obléknout se například jako do divadla. Dívky po chodbách chodily v sukních nebo šatech, některé ke svému outfitu přidaly rovněž boty na podpatku, kluci si oblékli košile a ani obleky nebyly výjimkou. Z rozhlasu bylo možné zaslechnout ukázky klasické hudby, třeba od Beethovena.

Redakci Detašáku zajímalo, který den u studentů zabodoval víc. Jak už i graf napovídá, s převahou vyhrál neformální den. Mezi hlavní důvody pro tuto volbu patří zajisté pohodlnost a větší legrace, naopak příznivci formálního dne uvádějí, že se v šatech nebo oblecích cítili důstojněji a přijít do školy v pyžamu je už pro některé trochu moc. Ankety se zúčastnilo celkem 27 respondentů. U 17 lidí vyhrál neformální den, 8 lidem se více líbil formální den a 2 studenti chyběli nebo se jim nelíbil ani jeden.

Ať už jste příznivci první nebo druhé varianty, jistě mi dáte za pravdu, když budu tvrdit, že oba dny zajímavě zpestřily stereotypní chození do školy. Hudba z rozhlasu byl také nový nápad, i když osoby, které by rády využily přestávky k odpočinku a dohánění spánku, příliš nepotěšil. Jen je dle mého názoru škoda, že se do těchto speciálních dnů nezapojil každý. Všichni jsou již jistě zvědaví, jaký den se objeví příště.

Kateřina Nováková

Hezky studentsky

Jak jsme se vypravili do Budapešti

“Holky, nenapadá vás nějaký téma na glády?” zeptala se v průběhu září jedna z nás. A takhle začala naše cesta do Budapešti.

Původně to bylo téma naší společné půlroční práce. Naším úkolem bylo uspořádat fiktivní zájezd za co nejmenší peníze do námi zvolené destinace a popsat to. Udělaly jsme předběžnou kalkulaci, nastudovaly mnoho informací o tomto nádherném lázeňském městě, sjely spoustu cestovatelských webů s tipy na cestu, no a pak jsme se na ni opravdu vydaly.

Naše výprava

Nadšených cestovatelů a cestovatelek se nás nakonec našlo osm. Kromě holek a mě jel s námi ještě můj přítel, sestra jedné z nás a náš společný nejlepší kamarád Šáfa.

Najít termín, který by vyhovoval nám všem, byl skoro nadlidský výkon, ale povedlo se. Odjezd byl stanoven na pátek 17.11.2017 a návrat na neděli 19.11.2017. Teď už zbývalo jen najít “ubytko”, zajistit “cestovko” a odpočítávat čas, který uběhl zatraceně rychle.

Jak jsme se ocitli v Budapešti

Původně jsme chtěli letět letadlem, ale vzhledem k tomu, že by nás zpáteční letenka vyšla na tolik, na kolik nás pak vyšel zájezd pro 1 osobu, tak jsme od nápadu rázem upustili. Do Budapešti jsme se nakonec vydali po staré dobré D1 “autobusíčkem RegioJetíčkem”, protože cena zpáteční jízdenky (900 Kč) byla prostě bezkonkurenční. Za to těch 7 hodin jízdy opravdu stálo!

Kde jsme složili hlavy

Zadání znělo jasně: i ubytování musí být co nejlevnější. A tak jsme přes Booking našli Black Dog Hostel, ve kterém nás pobyt pro 1 osobu vyšel zhruba na 360 Kč. To zní skvěle, že? Skvělé to taky bylo, ovšem do doby, kdy se v sobotní podvečer v našem pokoji nečekaně objevil další spolubydlící, který s námi strávil noc. V 5 hodin ráno jsme se ale naštěstí museli vypakovat, a tak jednotlivé hlídky netrvaly tak dlouho. :)

Výdaje, výdaje a pořád jenom výdaje…

I když by se mohlo zdát, že doprava a ubytování je skoro to jediné, za co člověk při cestě do ciziny zaplatí, není to tak.

My osobně jsme si ještě zařídili cestovní pojištění, které nás pro 1 osobu vyšlo na 80 Kč, a nějaké to kapesné.

Celý zájezd nás tak s 2000 Kč jako kapesným vyšel na zhruba 3500 Kč na osobu!

Co v Budapešti rozhodně neopomenout

Věřte nebo ne, ale je toho opravdu spousta. Budapešť je neuvěřitelně krásné město, které se svou výstavbou a atmosférou hodně podobá Praze. My osobně se tam cítili skoro jako doma (až na to, že jsme rodilým mluvčím nerozuměli ani prd)!

Z památek rozhodně doporučuji navštívit budovu parlamentu - *Országház*. Jedná se o opravdu monumentální stavbu, která je ikonou celé Budapešti. Dalšími místy, které se rozhodně vyplatí navštívit, jsou bazilika sv. Štěpána, Budínský hrad, Rybářská bašta, Gellértův vrch a snad kterékoliv z lázní! Ve městě se jich nachází opravdu mnoho a po celodenním šlapání jsou snad tou nejlepší volbou!

Co v Budapešti rozhodně ochutnat

Mezi typické maďarské jídlo patří rozhodně segedýn nebo pověstný maďarský guláš. Obecně bych řekla, že s ničím, kde je paprika nebo maďarská klobása, rozhodně neuděláte chybu. Maďarská kuchyně je opravdu výtečná a sytá. Na své si rozhodně přijdou "masožrouti", ale i "kytkožrouti", protože maďarská zelenina je opravdu úžasná. Jestliže byste rádi ochutnali něco autentického, rozhodně bych vám doporučila navštívit trh *Nagycsarnok*, který je plný maďarských potravin a specialit.

Jestliže jste spíše na sladké, určitě neváhejte a ochutnejte některý z maďarských zákusků, které jsou dostupné téměř v každé budapešťské kavárně. Maďarské cukrovinky se hodně podobají těm rakouským, tradiční specialitou je pak Dobošův dort. Další slaďoučkou pochoutkou je *kürtőskalács* neboli trdelník, který najdete skoro na každé budapešťské ulici. No a do třetice všeho dobrého - *rétestészta*. Tu najdete skoro v každé pekárně a pokaždé trošku jinou - někde s tvarohem, někde s třešněmi či švestkami. Že nevíte, o co se jedná? O typický maďarský tažený štrúdl přece!

Závěrem…

…co říct víc, Budapešť byla prostě úžasná. S lidmi, na kterých vám záleží, a se kterými se cítíte být sami sebou, to prostě nemohlo být jinačí.

Takže určitě cestujte, co můžete, protože cestování neskutečně obohacuje a vytváří vzpomínky, které zůstanou v našich srdcích už navždycky.

Kateřina Kukolová

Kulturní průvodce studenta

Kudy z nudy

Většina studentů je v dnešní době neustále zaneprázdněna. Buď to způsobuje velké množství testů, které se každý týden píší, nebo také domácí úkoly a prezentace. Tyto aktivity už dostatečně člověka vyčerpají a zaplní mu program na celý týden. Velká většina z nás má také dost zájmů i mimo školu: sport, hudbu, společenské aktivity s přáteli. Ale pokud patříte ke zvídavým a ambiciózním lidem, jako jsem já, kteří mají rádi svůj program plný, mám tu pro vás pár vlastních doporučení na vzdělávací akce, tentokrát v trochu biologickém a technickém duchu.

První z velkých akcí je Týden vědy a techniky v Praze. Letos jsem se jí zúčastnil poprvé a zhlédl několik přednášek. Vstup je zde zdarma, musíte se jen na přednášky elektronicky přihlásit. Prezentace poté probíhají různě po Praze. Ty mé byly v Akademii věd na Národní třídě, naproti Národnímu divadlu. Krom přednášky o cévních mozkových příhodách mě však nejvíce zaujala panelová diskuse, jež se týkala budoucnosti umělé inteligence. Trvala hodinku a půl, což už lehce hraničilo s udržením pozornosti. Takové přednášky mi daly mnohem víc než obyčejná hodina fyziky nebo biologie. Nejen, že opustíte stereotyp školní lavice, ale jdete se podívat na témata, která vás opravdu zajímají. A to nejdůležitější – informace máte přímo z ruky vědců a techniků, kteří se problematikou zabývají většinu svého dosavadního života.

Nadějným budoucím biologům a doktorům doporučuji zvážit přihlášení na Pokroky v biologii 2019. Letošní totiž určitě stály za to! Nejen, že si ohromně rozšíříte svoje biologické znalosti, ale poznáte na vlastní kůži lidi z oboru, kteří jsou velice ochotní vám i poradit například s výběrem správného oboru na VŠ. Člověk se jen nesmí bát za nimi jít. Já tak udělal a dostal jsem spoustu rad do budoucna nejen ke studiu, ale i třeba jak snadno na fakultě získat Erasmus. Přednášky můžete navštívit na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy na Albertově. Nejedna z výhod je také to, že témata přednášek se většinou nějakým způsobem

týkají okruhů biologické olympiády. Profesoři vám tak mohou vysvětlit pojmy, jež vám dělají problém. Já jsem letos navštívil všechny přednášky. Většina z nich byla skvělá a srozumitelná, profesoři někdy používají i slidy z oficiálních prezentací na fakultě. Určitě bych se také nebál, že tomu, co říkají, nebudete rozumět, pokud člověk má alespoň minimální znalosti biologie. Musím však něco vytknout jednomu bloku tří seminářů. Jeden z přednášejících vypadal, jako by tam stál z donucení a ten druhý zas používal tolik složitých pojmů pro středoškoláky, že by vás uspal.

Poslední každoročně probíhající akce se jmenuje Týden mozku. Letos jubilejní 20. ročník byl speciální v tom, že poprvé krom přednášek zde byli i interaktivní akce pro širší veřejnost. Zakladatel této akce je prof. MUDr. Josef Syka, DrSc., na jehož panelovou diskusi na téma Informatika, robotika a mozek jsem se byl podívat. Byl jsem překvapen, jak jednoduše se dá o tak složitém tématu mluvit. Pokud budete mít čas a trochu vás zajímá biologie člověka nebo mozek, určitě doporučuji tuto akci navštívit. Ale co nejdříve si zarezervujte místa na přednáškách, já tak letos neučinil a přišel tak o několik přednášek. Jediná nevýhoda (výhoda) této akce je, že probíhají ráno už od devíti hodin. Jestli nemáte absenci nad 140 hodin, určitě doporučuji navštívit.

Pokud tedy máte nadbytek volného času a přemýšleli jste o tom, jakou vysokou školu po maturitě zvolit, nebo už víte a chcete si jen rozšířit své obzory, určitě zvažte návštěvu některé ze zmíněných akcí. Pokud však máte jiné zájmy, po Praze je spoustu dalších různých přednášek, stačí jen hledat a neříkat hned, že žádné v Praze nejsou. K tomu mi hodně pomáhá Facebook a kalendář akcí některých vědeckých stránek. Pokud zde budete neúspěšní, zkuste také jednoduše vygooglit něco ohledně oboru, který vás zajímá, něco na vás většinou vypadne. Já si takhle loni zadal pojem „japonské akce v Praze“ do vyhledávání a zjistil, že za dva týdny od toho dne je v Praze Japan Week, který jsem si nesmírně užil. Moje rada proto je: „Nebojte se ptát, neboť jen tak se dozvíte něco nového. Nebojte se hledat a účastnit se různých akcí, zjistíte tak, co všechno vás v životě baví nebo nebaví. Jedna přednáška vám může změnit celý život.“

DaKa

Podivnosti internetu

1. díl: Nebezpečí kyberprostoru

To, že žijeme v době, kdy se informace na internetu šíří jako požár a že je toho tam fakt hodně, asi připomínat nemusím. Nicméně nyní bych se soustředil na dvě situace, do kterých jsem se nedávno dostal, plus ještě vystihuji trendy, které v poslední době slyším častěji a častěji.

Falešný účet

Před pár měsíci za mnou byla vzdálená kamarádka, že má na Facebooku a nějaké seznamce falešné účty, kde byly fotky, jak je třeba opilá na party, fotomontáže a spousta ponižujících komentářů… Že už neví, co s tím má dělat a že začíná mít pocit, že se na ní kamarádi a spolužáci nějak divně koukají. A jestli pro ni nemám nějakou radu, když jsem si „podobnými nepřátelskými postoji v poho prošel.“ (Úplně „v poho“ ne, ale to je na jindy). Místo rady jsem se rozhodl pomoct to dostat z netu. Falešný účet po kontaktování Facebooku zmizel do 3 hodin. A po velmi zdlouhavém hádání zmizel i účet na seznamce. Dále bylo třeba zjistit, kdo a proč za těmi účty stojí (zkuste si představit ten pocit strachu, když ani nevíte, kdo proti vám vlastně je). Zjištění bylo úplně jednoduché. Pokud vás okamžitě nenapadlo, tak bych řekl, že vnímáte (stejně jako ona) „svět sociálních sítí“ až nebezpečně odděleně od sebe. – Více než měsíc před začátkem problémů ukončila dlouhý vztah… Bývalého partnera tedy kontaktovala, aby toho nechal. Takže stránky už neexistují, ten, kdo tohle dělal, to už nikdy neudělá. Happy End? Ne, bohužel ty veřejně přístupné fotky mohl kdokoliv stáhnout a může je absolutně kdykoliv nahrát zpátky na net. A ne protože pár fanoušků té falešné FB stránky byli i její „kamarádi“.

Ten absolutně zkažený přístup autora i fanoušků (nota bene „kamarádů“, kteří ji celou dobu nic neřekli, nepomohli, nezareagovali) se mi hnusí a nedokážu si představit, čím si ta kamarádka procházela. Myslím, že ta lhostejnost vůči ostatním bude ještě docela problém.

Divné chyby v mobilu

Tohle jsem zase řešil docela dávno. Kamarád Milan od jednoho projektu mi vyprávěl, jak se jeho mobil chová legračně, že mu nehlásí nové SMSky, někdy mu nefunguje internet, na druhou stranu je mobil někdy strašně rychlý. Ale prý to byl dárek a nechce ho reklamovat. Po negativní antivirové kontrole mě napadlo udělat pokročilé testy na spyware (= program, který špehuje dění na zařízení, a to pak odesílá útočníkovi). To byl ten problém. Nicméně, během hledání se mi podařilo najít akciovou společnost (se slušnými příjmy), která tyhle spyware prográmky nabízí a

hned na první stránce byly věty typu: „Chcete vědět, co vaše polovička nebo vaše dítě dělá na mobilu? Pořiďte si tento balíček, sleva, pokud stáhnete i program pro PC.“ Tohle špehování kohokoliv mi osobně přijde strašně invazivní a podpásové. A nevím, jestli si to kupující uvědomuje, ale získaná data si klidně ta společnost navíc může uložit i u sebe. Podle mě úplně stačí si vyhradit čas a zeptat se dotyčného, co dělá, že o něj mám starost, a ne mu potají instalovat špiclující prográmek. Mimochodem, ta společnost také nabízí nástroje k převzetí kontroly nad sociálními účty. (Tenhle problém jsem taky jednou řešil.) Samozřejmě čistě pro vzdělávací účely a za nelegální užití nenesou zodpovědnost.

Oba tyto skutečné příběhy jsou smutným důkazem toho, co lidé dokáží, když se chtějí mstít nebo získat nějakou výhodu nad ostatními. Práce na odstranění problémů byla hlavně v prvním případě pro mě velmi psychicky náročná. Vážně si nedokážu představit, čím si musela procházet ta holčina. Pocit, že na vás může někdo „zaútočit“, znám – hodně psychicky deptá, přestáváte důvěřovat lidem v okolí problému. A jen si představuji situaci, když hrozba trvá 24 hodin denně a ani nemusíte vědět, že se s člověkem, který za tím stojí, můžete třeba každý den bavit. A vaši kamarádi se na váš (falešný) účet velmi rádi pobaví také.

Za X let, co se o internet a technologie zajímám, zjišťuji víc a víc, že u všeho, co není úplně potlačené či řešené, se vždy najde někdo, kdo se to pokusí využít a zneužít. Na druhou stranu je tam také spousta lidí, kteří se snaží ostatním pomáhat nebo něco trpělivě vysvětlovat dokola a dokola. Proto jsem se rozhodl udělat sérii podivností o netu, ke kterým se ani nemusíte dostat. Snad.

Dan Caldr

Historické ohledy

Výročí vzniku protektorátu

Výročí vzniku Protektorátu

Další výročí, které si v rubrice Historické ohledy připomeneme, je výročí vzniku Protektorátu Čechy a Morava 16. března 1939. Letos je tomu 79 let.

Mnichovská zrada

Zajímavostí je, že vznik Protektorátu bylo porušení Mnichovské dohody z 29. září 1938, kterou samo Německo iniciovalo. Německo si totiž nárokovalo „jen“ oblasti s převahou německého obyvatelstva, tudíž nemělo právo chtít další části území.

Mnichovskou dohodu uzavřely Velká Británie, Francie a Itálie s Německem a bylo to jednání „o nás bez nás“. Stala se jedním z projevů západní mírové politiky nevměšování se, tzv. appeasementu. Tímto dodnes diskutovaným právním aktem vyvrcholily snahy Sudetoněmecké strany a Adolfa Hitlera o rozbití Československa, které stálo Třetí říši v cestě k zabrání a ovládnutí střední Evropy. Důsledkem Mnichova bylo obsazení Sudet (pohraniční oblasti s velkým podílem německého obyvatelstva) Německem. Pro republiku to znamenalo ztrátu 41 098 km^2 a vcelku velkou vlnu uprchlíků české národnosti čítající okolo 450 tisíc osob z pohraničních částí do vnitrozemí země. V Sudetech také zůstala nezanedbatelná část strategického průmyslu a surovin.

Právní pohled

Protektorát Čechy a Morava byl autonomním územím. V praxi to znamenalo, že existoval státní prezident, který požíval čestných práv hlavy státu, ale skutečným držitelem moci byl Říšský protektor v Čechách a na Moravě. Státní prezident potřeboval pro výkon své funkce důvěru Vůdce a byl v podstatě jen loutkou, neměl téměř žádné pravomoce. Po celou dobu existence Protektorátu byl státním prezidentem Emil Hácha. Naproti tomu Říšský protektor byl zástupce Vůdce a mohl vydávat vlastní nařízení, vetovat protektorátní zákony, nařízení, správní opatření, a dokonce i soudní rozsudky. Mohl vetovat vše, co bylo v rozporu s německými zájmy. Také schvaloval členy protektorátní vlády. Dosavadní československá ústava nebyla formálně zrušena, byl rozpuštěn parlament. Místo nových zákonů vycházela vládní nařízení mající sílu zákona, jež mohla stávající zákony měnit. Z pohledu mezinárodního práva nebyla protektorátní vláda uznávána, protože po atentátu na

Říšského protektora Reinharda Heydricha v roce 1942 byla oficiální vládou exilová vláda sídlící v Londýně v čele s Edvardem Benešem.

Z pohledu občanů

Němečtí občané Protektorátu se stali občany vyšší kategorie a měli k tomu patřící výhody oproti Čechům a Židům. Např. dostávali větší příděly potravinových lístků a němečtí sedláci museli odevzdávat menší dodávky Německé říši než sedláci čeští. To a mnoho dalšího mělo za následek zvýšení míry nenávisti k nim ze strany Čechů, na což po válce navazovalo kupříkladu vyhnání Němců z obnoveného Československa. Dalším aspektem života v Protektorátu byl všudypřítomný teror ze strany okupantů. Režim popravoval nebo odesílal do koncentračních táborů všechny lidi, kteří se jakkoli vzpouzeli nacistické moci. Tyto oběti měly sloužit jako odstrašující příklad pro ostatní. Nacisté totiž potřebovali pro své cíle zachovat v českých zemích klid, jelikož pro jejich dobyvačnou válku byla nutná práce českých dělníků. Po vítězném skončení války mělo v rámci plánu na genocidu slovanských národů dojít ke konečnému řešení české otázky.

Yvetta Hynčicová

Z naší tvorby

Kaligramy

Slepice

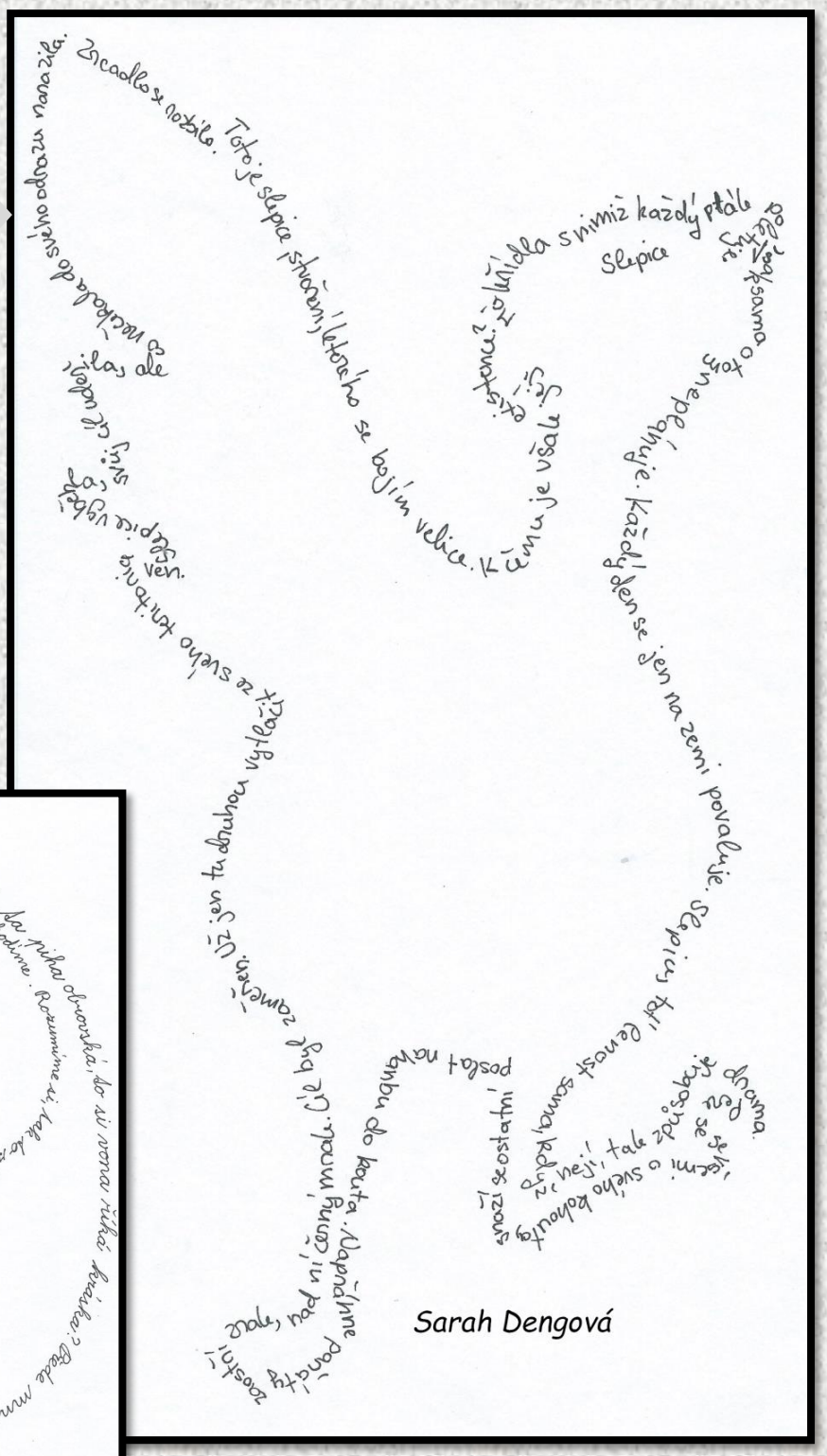

Piha

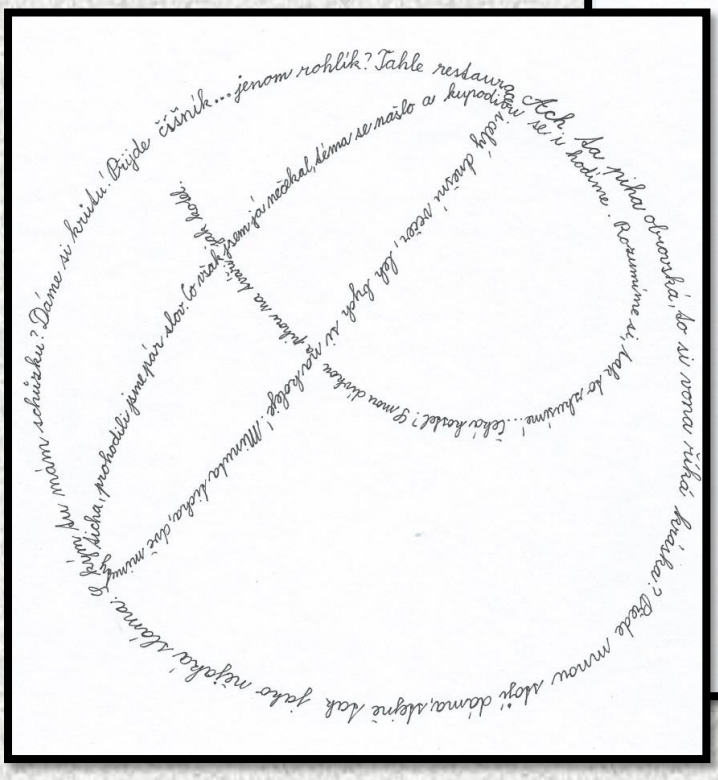

Co nás čeká

Duben

11. 4. (st) – písemná maturitní práce z ČJ
11. 4. (st) – písemná maturitní práce z cizího jazyka
12. 4. (čt) – výchovný koncert České filharmonie – Rudolfinum – 6. B
13. (pá) a 17. 4. (út) – přijímací zkoušky na gymnázium
17. 4. (út) – Divadlo – Fimfárum – 2.A, 2.B
18. 4. (st) – konzultace, třídní schůzky – Vybíralova ul.
27. 4. (pá) – poslední zvonění

Květen

1. 5. (út) – státní svátek
2. – 4. 5. (st – pá) – vlastivědná exkurze – 6.A, 6.B
2. – 6. 5. (st – ne) – sportovní kurz – 7.A, 7.B
2. – 9. 5. (st – st) – didaktické testy a písemné práce společné části maturitní zkoušky
8. 5. (út) – státní svátek
10. 5. – 17. 5. (čt – čt) – výměnný pobyt studentů v Německu
14. – 18. 5. (po – pá) – přípravný týden pro maturanty
16. 5. (st) – výuka podle pondělního rozvrhu
21. – 25. 5. (po – pá) – ústní zkoušky společné a profilové části maturitní zkoušky
25. 5. (pá) – odevzdání prací pro gladiátorské hry konzultantům
30. – 31. 5. (st – čt) – gladiátorské hry (st: 1. – 5. hodina, čt: 1. – 2. hodina, poté výuka dle běžného rozvrhu)
31. 5. (čt) – ukončení činnosti školního klubu

Závěrem

Závěrem vám moc děkujeme za přečtení Detašáku a doufáme, že se vám Detašák líbí. I nadále ho pro vás budeme vylepšovat, aby se stal tím nejzajímavějším školním časopisem široko daleko. Už teď máme mnoho nových nápadů na zbrusu nové číslo. Do konce školního roku se určitě ještě na jedno těšte.

V případě vašeho zájmu bychom chtěli založit rubriku inzerce, takže pokud byste si chtěli dát inzerát do Detašáku, pošlete ho zprávou na naše facebookové stránky. Také nám tam dejte like, naše stránka se jmenuje jak jinak než @detasak. Určitě nezapomeňte sledovat Detašák i na Instagramu, kde jsme pod jménem @casopisdetasak.

Děkuji všem zúčastněným redaktorům za bleskovou zpětnou vazbu a jejich zvyšující se aktivitu. Jste skvělí! Též moc děkuji Lukáši Bouškovi za grafiku tohoto čísla.

Yvetta Hynčicová, šéfredaktorka, jazyková editace

Redaktoři:

David Boxan
Dan Caldr
Linda Fribertová
Sandra Horáčková
David Kalenda
Kateřina Kukolová
Kateřina Nováková

Grafika:

Lukáš Bouška

Elita národa

Sarah Dengová